



Arrest

nr. 211 035 van 16 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & T. LIPPENS
Mont Saint Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat UNGER loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en bent u moslim. U bent geboren op (...) in Grozny, Tsjetsjenië. U heeft drie broers: S. (...), die in Parijs woont en R. (...) en R. (...), die beiden in Grozny, Tsjetsjenië wonen. U heeft ook 5 zussen. Uw zussen Z. (...) (O.V. X) en K. (...) (O.V. X) verblijven in België en werden in de hoedanigheid van vluchteling erkend. Ook uw zus E. (...) (X) verblijft in België. Uw zus R. (...) verblijft momenteel in Shali, Tsjetsjenië en uw zus S. (...) verblijft momenteel in Grozny, Tsjetsjenië.

Na uw middelbare schoolopleiding en een secretaresseopleiding, voerde u verschillende jobs uit tot u in de afdeling woonvoorzieningen ging werken. U huwde in 1986 met A., M. (...), maar scheidde van uw man in 1992.

U heeft twee kinderen uit dit huwelijk, Z. (...) en B. (...), dewelke bij hun vader in Grozny verblijven.

U huwde op 5 oktober 2001 met M., I. (...) en woonde vervolgens anderhalf jaar in Moskou. U kreeg met uw man een zoon, M., I. (...). In 2003 had u echter ruzie met uw man en verhuisde opnieuw naar uw ouders in Grozny. Uw man overleed in januari 2004 toen hij naar Vladikavkaz, in Noord-Ossetië ging om schulden te innen van zakenpartners. De details van zijn dood zijn u niet bekend.

De man van uw zus S. (...), M., R. (...), verdween spoorloos eind april 2009. Uw zus kwam hierom ook terug naar de ouderlijke woning. Uw moeder werd ziek en overleed in 2010. Uw familie probeerde de man van uw zus op te sporen. Later vernamen jullie dat hij betrokken raakte bij de rebellenstrijd. Uw zus werd hierop verschillende malen ondervraagd door de autoriteiten. Omwille van deze intimidaties, reisde u zus in november 2014 naar Moskou. Haar zoon werd er echter op school verbaal gepest en nagekeken. Uw zus keerde hierom twee maanden later naar Tsjetsjenië terug.

In 2015 ging u in een supermarkt werken, waar u aan de slag was tot 15 augustus 2016, enkele dagen voor uw vertrek.

In augustus 2015 ontving uw familie het nieuws dat de man van uw zus S. (...), M., R. (...), gedood werd bij een grote aanval op rebellen. Sindsdien namen de bezoeken van de overheidsdiensten toe.

Op 20 juli 2016 kwamen agenten in burger naar uw huis. Zij vroegen u uw zus. Uw zus was op dat moment niet thuis. U contacteerde haar maar zij wilde niet naar huis komen. De agenten namen u mee naar het politiekantoor in plaats van uw zus. Zij beschuldigden u en uw zus van medewerking aan de rebellen. U werd er ook geslagen. De volgende dag werd u door uw broer opgehaald met de boodschap dat uw zus zich bij de politie moest aanmelden.

U verbleef nog een maand bij uw zoon, ging nog naar uw werk zodat u een medewerker kon opleiden om uw positie in te nemen in de supermarkt en regelde intussen een toeristisch visum voor Europa met behulp van een kennis.

U verliet Tsjetsjenië samen met uw minderjarige zoon I. (...) op 19 augustus 2016. U reisde met de minibus tot in Berlijn, Duitsland, waar u op 22 augustus aankwam en van waar u de lijnbus nam via Bonn naar Aachen. Uw zus K. (...) haalde u op in Aachen en bracht u naar Luik op 23 augustus 2016. Op 23 november 2016 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Om uw verzoek te ondersteunen, legde u de volgende documenten neer: uw internationaal paspoort en dat van uw zoon en uw oude internationale paspoort en dat van uw zoon, een kopie van de overlijdensakte van uw man, een kopie van de vaderschapsakte van uw man, uw originele werkboekje, interne paspoort en de originele geboorteakte van uw zoon. Een kopie van uw medische documenten in België, een kopie van het intern paspoort van uw zus S. (...), een kopie van de overlijdensakte van uw schoonbroer, een kopie van de geboorteakte van uw zus, S. (...), foto's van uw zus en uw schoonbroer, foto's van uw overleden schoonbroer in militair uniform en een artikel over de dood van rebellen.

B. Motivering

U verklaart dat u vreest dat u in Rusland door de autoriteiten zal worden gearresteerd en gemarteld omwille van het feit dat u en uw zus, M., S. (...), verdacht worden van medewerking met rebellenstrijders.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten (document 6), moet er op worden gewezen dat deze stukken verwijzen naar het feit dat u aan een Post-traumatische Stress-Stoornis (PTSS) lijdt, en dat u in het kader van deze aandoening geheugenproblemen ervaart. In deze stukken wordt niet geconcretiseerd van welke aard deze problemen zouden zijn, in welke mate uw cognitieve prestaties of geheugencapaciteiten gehinderd worden, noch op welke wijze de psycholoog die dit attest opstelde tot deze conclusies kwam. Omdat deze attesten wel spreken van ernstige PTSS, angst en depressie, problemen om zich uit te drukken, zich te concentreren en geheugenproblemen, werd in de mate van het mogelijke rekening gehouden met deze stukken. Zo werd u tijdens een eerste persoonlijk onderhoud uitgebreid de tijd geboden om uw ervaringen uiteen te zetten waar u daar nood aan voelde (CGVS 1, p10, 11, 12, 13) en werd u de kans geboden om in een tweede persoonlijk onderhoud verdere uitleg te geven bij de door u verklaarde vervolgingsfeiten (CGVS 2).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens moet het CGVS besluiten dat u niet in staat bleek geloofwaardig te maken dat u in de deelrepubliek Tsjetsjenië van de Russische Federatie persoonlijk vervolging vreest door de Tsjetsjeense veiligheidsdiensten.

Ten eerste verklaarde u herhaaldelijk dat u een uitreisverbod kreeg maar slaagde u er toch in om met uw eigen paspoort en met een visum de deelrepubliek Tsjetsjenië en de Russische Federatie te verlaten.

Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud aanvankelijk dat u zich na uw arrestatie niet beschikbaar diende te houden voor de verdere verloop van het onderzoek (CGVS 1, p17). Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u echter verklaard dat u bij uw arrestatie werd opgedragen dat u het land niet mocht verlaten (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Toen u hiermee geconfronteerd werd verklaarde u niet allen dat u zich uw eerdere uitspraken niet herinnerde, maar verklaarde u bovendien dat u met een uitreisverbod nooit een visum had kunnen krijgen (CGVS 1, p17, 18). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat u een mondeling uitreisverbod had gekregen (CGVS 2, p11). Desondanks verklaarde u dat u op legale manier de Russische Federatie was uit gereisd, met behulp van een visum (CGVS 2, p3). U legde bovendien uw paspoort en dat van uw zoon, inclusief de bijhorende visa, neer (documenten 13 en 14). Dergelijke verklaringen zijn tegenstrijdig.

Hierbij moet worden opgemerkt dat uit uw eigen paspoort (document 13) en uit de visuminformatie die de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) opvroeg en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat uw visum op 5 augustus 2016 werd uitgegeven in Moskou. Dit hoewel u verklaarde dat u uw visum persoonlijk in Mineralnye Vody had aangevraagd (CGVS 2, p3). Toen u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u slechts dat de visumdienst de vrijheid heeft om dit visum via Moskou te regelen en dat u hier niet meer tussenkomt, vervolgens verklaarde u dat uw visumaanvraag in een reisbureau werd aangevraagd, dat ook een vertegenwoordiging in Grozny heeft en dat u denkt dat personen het visum ook op die plaats weer voor u hadden opgehaald (CGVS 2, p 3-4). Vooreerst doen deze opmerkingen hoe dan ook geen afbreuk aan de informatie waarover het CGVS beschikt, als zou uw visum in Moskou zijn uitgegeven. Bovendien werpt uw verklaring als zou u persoonlijk naar Mineralnye Vody hebben gereisd om uw visumaanvraag in te dienen in een reisbureau dat ook een filiaal in de stad Grozny heeft, verschillende nieuwe vragen op. Zo woonde u zelf in Grozny en had u eerder verschillende maanden bij familie in Moskou verbleven (CGVS 2, p2). Het is dan ook merkwaardig dat u verklaart uw visumaanvraag niet in één van deze twee steden te hebben ingediend, niet in het minst aangezien u verklaarde dat het reisbureau waarbij u uw visum zou hebben aangevraagd, ook een filiaal in Grozny heeft.

Uw opmerkelijke verklaringen over uw visum, die bovendien niet in overeenstemming te brengen zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging door Tsjetsjeense veiligheidsdiensten.

Ten tweede legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw eigen arrestatie door Tsjetsjeense veiligheidsagenten.

Zo beschreef u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud gedetailleerd dat u eind juli 2016 alleen thuis was toen uw vader met de auto thuiskwam en tegelijkertijd agenten van de ORB aan uw huis stopten. U merkte bovendien op dat u het vreemd vond dat uw vader net op hetzelfde moment thuiskwam (CGVS 1, p16-17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, verklaarde u echter – eveneens op gedetailleerde wijze - dat uw vader thuis was toen u gearresteerd werd. Zo verklaarde u dat de poort op slot was, dat u dacht dat uw vader op zijn kamer lag en televisie keek, dat er vervolgens gebeld werd en u samen met uw vader naar de binnenplaats van het huis ging en dat jullie samen de poort openden (CGVS 2, p9, 11, 12). Het is uiterst vreemd dat u dergelijke gedetailleerde maar tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw eigen arrestatie, een feit dat nochtans aan de basis van uw persoonlijke vrees voor vervolging ligt. Het is namelijk deze arrestatie waarop u zelf beschuldigd werd van medewerking met de rebellen (CGVS 1, p17; CGVS 2, p9-11). Tijdens uw tweede onderhoud werd u met bovenvermelde tegenstrijdigheid geconfronteerd, waarop u slechts verwees naar uw onvermogen de feiten te herinneren en stelde dat u hoofdpijn had (CGVS 2, p12, 13). Uw loutere verwijzing naar uw geheugenproblemen, kan onmogelijk volstaan om bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen, niet in het minst gelet op uw herhaalde en erg gedetailleerde verklaringen over de handelingen van uw vader. U stelde namelijk tijdens uw eerste onderhoud dat uw vader als oude man geregeld weg wil uit het huis en dat u het vreemd vond dat uw vader net tegelijkertijd met de agenten van de ORB arriveerde (CGVS 1, p13, 17). Ook stelde u in uw tweede onderhoud dat uw vader op zijn kamer lag en televisie aan het kijken was, waarna u met hem samen de binnenplaats opstapte (CGVS 2, p11). Dergelijke gedetailleerde maar tegenstrijdige verklaringen doen bijgevolg ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw arrestatie en aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging.

Ten derde doet uw persoonlijk gedrag in de Tsjetsjeense deelrepubliek verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Zo vallen uw professionele activiteiten na uw arrestatie niet te rijmen met uw verklaarde vrees. U verklaarde dat u, nadat u door Tsjetsjeense veiligheidstroepen werd gearresteerd, geslagen en beschuldigd werd van medewerking met de rebellen, uit angst voor een herhaling van deze arrestatie bij

uw oom verbleef. Tegeijktijd verklaarde u dat u zich nog herhaaldelijk naar uw werk begaf (2e persoonlijk onderhoud, p12). U verklaarde dat u op 20 juli 2016 gearresteerd werd (DVZ vragenlijst, vraag 3.5 en 2e persoonlijk onderhoud, p9) maar uit uw eigen verklaringen en het door u neergelegde werkboekje blijkt dat u zelfs tot op 15 augustus 2016 werkzaam bleef in de supermarkt (2e persoonlijk onderhoud, p5; document 3). Toen u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u aanvankelijk dat het voor u niet mogelijk was om op korte termijn ontslag te nemen. Later verklaarde u dan weer dat u zich verplicht voelde om een collega op te leiden zodat deze u in uw functie zou kunnen vervangen (2e persoonlijk onderhoud, p5, 12). Het feit dat u na arrestatie, slagen en beschuldigingen door Tsjetsjeense ordediensten verkiest om nog een maand opleiding te beiden aan een collega in de supermarkt waar u werkte, valt moeilijk te verzoenen met het gedrag van een persoon die vervolging vreest.

Ten vierde doet ook uw persoonlijk gedrag na uw aankomst in België afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging.

Zo diende u, slechts ruime tijd na uw aankomst in België een verzoek tot internationale bescherming in. Er moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat u reeds op 23 augustus 2016 in België aankwam maar dat u echter pas zo'n drie maanden later, op 23 november 2016, een verzoek om internationale bescherming indiende. Toen u gevraagd werd waarom u uw verzoek pas eind november 2016 indiende, verklaarde u dat u uw vader u vertelde dat u nog niet naar Tsjetsjenië mocht terugkeren en dat uw toeristisch visum nog lopende was (2e persoonlijke onderhoud, p12). Van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, en die een urgente nood heeft aan deze bescherming, kan echter verwacht worden dat zij haar verzoek tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient, los van het al dan niet verlopen van een toeristisch visum. Niet in het minst indien u werkelijk door de Tsjetsjeense ordediensten verdacht werd van samenwerking met rebellen en indien u werkelijk door hen gearresteerd en geslagen werd. Dit bleek niet het geval, hetgeen wijst op een gebrek aan urgentie in uw aanvraag voor internationale bescherming.

Hier moet eveneens worden opgemerkt dat u zonder uw zus - nochtans de hoofd-vervolgde in uw relaas - naar het buitenland vertrok. Zo verklaarde dat uw zus S. (...) verdacht werd van medewerking van de rebellen nadat haar man overleed, dat uw zus S. (...) reeds lange tijd vervolging ervaarde door de Tsjetsjeense veiligheidsdiensten en dat u omwille van associatie met uw zus eveneens verdacht werd (1e persoonlijk onderhoud, p10-13, 17). U verklaarde echter dat uw zus nog steeds in Tsjetsjenië verblijft. Toen u gevraagd werd waarom u zonder uw zus naar het buitenland vertrokken was, verklaarde u slechts dat uw zus geen visum kon krijgen (1e persoonlijk onderhoud, p6; 2e persoonlijk onderhoud, p4). Dergelijke opmerking is echter weinig pertinent. Beschikken over een visum is namelijk niet noodzakelijk om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, dat ten gevolge gaat van de hoge nood veroorzaakt door een ernstige vrees voor vervolging. Indien uw zus werkelijk vervolgd wordt omwille van haar huwelijk met een reeds overleden rebellenstrijder, en zij hierom reeds verschillende malen werd gearresteerd, is het uiterst opmerkelijk dat u omwille van deze associatie met uw zus naar België reist, terwijl u uw zus S. (...) in Tsjetsjenië achterlaat. Dies te meer gezien u reeds sinds augustus 2016 uw land van herkomst verlaten heeft, en uw zus S. (...) luidens uw verklaringen van 31 januari 2018 en 21 maart 2018 (1e persoonlijk onderhoud, p6; 2e persoonlijk onderhoud, p3) nog steeds in Grozny, Tsjetsjenië, zou wonen.

Tot slot kan evenmin geloof gehecht worden aan de inspanningen die u en uw familie al dan niet leverden om jullie problemen aan te geven.

Zo verklaarde u dat uw zus S. (...), twee maanden na de verdwijning van haar man aangifte deed bij de politie. U verklaarde echter niet in het bezit te zijn van documenten over deze aangifte en u verklaarde bovendien dat u zich hierover niet bij uw zus geïnformeerd had (CGVS 2, p8, 9). Tot op heden legde u geen officiële documenten neer die te maken hebben met de verdwijning of de vervolging van de man van uw zus S. (...). Ook verklaarde u dat uw zus S. (...) geprobeerd had om haar vervolging na de verdwijning van haar man aan te klagen bij de mensenrechtenorganisatie Memorial. U verklaarde echter dat uw zus geen gehoor kreeg bij deze organisatie omdat haar man als rebellenstrijder werd beschouwd en dat Memorial haar familie hierom geen hulp kon bieden (CGVS 2, p8, 9). Ook dit is ongeloofwaardig. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de mensenrechtenorganisatie Memorial de collectieve bestraffing van familieleden van (al dan niet vermeende rebellen) actief onderzoek en aanklaagt. Zo publiceerde Memorial verschillende onderzoeken en rapporten over dit thema, onder andere in 2010, 2012 en 2015. Indien de man van uw zus werkelijk om het leven kwam, is het des te ongeloofwaardiger dat Memorial geen aandacht zou willen besteden aan de blijvende vervolging van de voormalige echtgenote van een vermeende rebel die reeds overleed. Meer nog, uit informatie die door de onderzoeksdienst Cedoca betreffende uw dossier werd ingewonnen en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de mensenrechtenorganisatie Memorial wel op de hoogte is van de onderzoekspogingen van een andere familie uit het dorp Gekhi, familieleden van een man die samen met uw schoonbroer in 2009 zou zijn verdwenen. Uw verklaringen als zou Memorial de zaak van uw zus

geweigerd hebben omdat haar man als rebel werd bestempeld is, gelet op deze informatie dan ook pertinent ongeloofwaardig. Het feit dat uw verklaringen over Memorial volledig ingaan tegen de informatie die over deze Tsjetsjeense mensenrechtenorganisatie bekend is, en het feit dat u geen enkel bewijs neerlegt van de aangifte van de verdwijning van de man van uw zus S. (...), doet verder afbreuk aan uw reeds ongeloofwaardige relaas.

Op basis van uw verklaringen werd informatie ingewonnen bij de onderzoeksdienst Cedoca betreffende uw schoonbroer, M., R.A. (...). Uit dit onderzoek blijkt dat uw schoonbroer inderdaad in april 2009 verdween, dat hij sinds 22 juni 2009 federaal geseind werd en op 2 augustus 2015 gedood werd door de Ingoesjetische FSB. Er werd echter geen enkele informatie teruggevonden over de mogelijke moeilijkheden die familieleden van M., R.A. (...) zouden kennen omwille van zijn activiteiten bij de rebellenbeweging. Het CGVS erkent dat het feit dat uw schoonbroer in 2009 verdween en in augustus 2015 bij een actie van de Ingoesjetische FSB overleed, het risico op persoonlijke vervolging voor diens familieleden enigszins kan vergroten. Deze informatie kan echter onmogelijk volstaan om aan te tonen dat u persoonlijk vervolging vreest omwille van de wijze waarop uw schoonbroer in augustus 2015 om het leven kwam. Niet in het minst gelet op bovenvermelde vaststellingen.

U legde weliswaar enkele foto's neer van een overleden man in uniform. U verklaarde dat uw zus één van deze foto's via sms opgestuurd kreeg. Deze foto betreft echter louter een print van de foto van een overleden persoon, dewelke identiek is aan degene die hoort bij het artikel dat u zelf neerlegde. (CGVS 1, p10; documenten 12 en 17; zie ook: <http://www.pressmedya.com/kafkasya/22061/cecenistan-ingusetya-sinirinda-catisma>). Deze foto kan inderdaad bevestigen dat uw schoonbroer in de zomer van 2015 om het leven kwam, hetgeen door het CGVS niet betwist wordt. Nergens uit deze foto blijkt echter op welke manier of wanneer u of uw zus deze foto ontvangen hebben. Bijgevolg kan deze foto an sich onmogelijk volstaan om aan te tonen dat uw zus deze foto opgestuurd kreeg door Tsjetsjeense ordediensten, noch dat het document kan volstaan om aan te tonen dat uw zus, laat staan u zelf met door de ordediensten met deze foto geconfronteerd werden en dat u tot op heden in de Russische Federatie vervolging vreest. Niet in het minst in het licht van bovenvermelde vaststellingen. Ook legde u een overlijdensakte van uw schoonbroer neer (document 8) die vermeldt dat uw schoonbroer op 15 augustus 2015 overleed. Hoewel het CGVS uw bewering als zou uw schoonbroer in 2015 overleden zijn bij een anti-terreuroperatie niet in twijfel trekt, kan deze gebeurtenis op zich niet volstaan om in uw hoofde een persoonlijke vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense autoriteiten of door de Federale Russische overheid vast te stellen. Hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat familieleden van al dan niet vermeende strijders mogelijks het slachtoffer kunnen worden van onrechtmatige arrestaties of collectieve vergeldingsacties, is het aan u als verzoeker om geloofwaardig te maken dat u dergelijk risico loopt. Gelet op het hierboven vastgestelde ongeloofwaardige karakter van uw arrestatie, gelet op uw persoonlijk gedrag in de Tsjetsjeense deelrepubliek en in België, en gelet op de eerder indirecte familieband tussen u en uw schoonbroer, die bovendien al in de zomer van 2015 om het leven kwam, bleek u hiertoe niet in staat.

Hoewel u verschillende foto's neerlegde van uw schoonbroer, van uw schoonbroer en uw zus en van het kind van uw zus en u documenten neerlegde betreffende de geboorte van uw neefje en het overlijden van uw schoonbroer (documenten 8, 9, 10, 11, 12), kunnen deze foto's en aktes onmogelijk volstaan om de geloofwaardigheid van uw beweerdde vrees voor vervolging te herstellen. Deze documenten kunnen namelijk enkel de familiale band tussen u en uw schoonbroer ondersteunen maar vormen geenszins een bewijs van uw aangehaalde arrestatie of verdere vervolging.

Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat u eveneens vermeldde dat uw zussen Z. (...) en K. (...) respectievelijk op 02.05.2005 en op 26.11.2009 de vluchtelingenstatus hebben verworven in België. U verklaarde echter niet op de hoogte te zijn van de specifieke redenen waarom uw zus K. (...) naar België kwam en verklaarde dat uw zus Z. (...) naar België kwam omwille van problemen die zij kende met haar echtgenoot (1^e persoonlijk onderhoud, p6,7). Gezien deze vaststellingen kan dan ook geen inhoudelijk verband worden gevonden tussen de motieven die uw zussen K. (...) en Z. (...) in het kader van hun verzoek om internationale bescherming aanhaalden. Bijgevolg kan dan ook in uw hoofde geen gelijksoortige asielbeslissing voor u worden verantwoord als voor uw zussen Zara en K. (...) is gebeurd. Om bovenstaande redenen kan er ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De overige, door u neergelegde documenten (de overlijdensakte en vaderschapsakte van uw overleden echtgenoot, de paspoorten van u en uw zoon, de kopieën van het paspoort van uw zus S. (...), de geboorteakte van uw zoon en uw medische documenten), kunnen niet volstaan om afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen. De aktes betreffende uw echtgenoot en uw zoon en de interne en internationale paspoorten en kopieën van paspoorten van uzelf, uw zoon en uw zus (documenten 1, 2, 4, 5, 7, 13, 14, 15, 16), kunnen weliswaar volstaan om de identiteit van u en uw familieleden aan te

tonen, zij bevatten geenszins informatie die wijst op enig risico op persoonlijke vervolging door de Federale Russische autoriteiten of door de Tsjetsjeense autoriteiten. Zoals reeds vermeld kan het visum in uw paspoort enkel uw legale uitreis uit de Russische Federatie aantonen.

Wat uw medische documenten betreft (document 6), moet worden opgemerkt dat deze weliswaar de informatie bevatten dat u aan een post-traumatisch stress zou leiden, alsook dat u moeilijkheden zou ervaren om zich uit te drukken, zich te concentreren en aan geheugenproblemen zou leiden. Deze documenten bevatten echter geen informatie over de ernst of oorzaak van deze aandoeningen, noch over de precieze manier waarop de behandelende psychiater tot deze vaststellingen gekomen is. Om die redenen kunnen uw medische documenten niet volstaan om de geloofwaardigheid van uw beweerde arrestatie en uw aangehaalde vrees voor vervolging te herstellen. Hier moet worden opgemerkt dat u, waar u tijdens uw persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen en naar uw geheugenproblemen verwees, namelijk waar het de aanwezigheid van uw vader betrof, net zeer gedetailleerde verklaringen had afgelegd (CGVS 1, p16-17; CGVS 2, p9-12; cf. supra).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op een: "Manifeste appreciatiefout en schending artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) overeenkomstig gelezen met artikel 15 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht."

Verzoekster citeert artikel 48/6, § 5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en stelt dat verweerder haar verzoek niet correct onderzocht. Verweerder beging volgens haar een manifeste appreciatiefout door steeds de voor haar meest nadelige interpretatie te hanteren en door een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te doen.

Verzoekster herhaalt de aangevoerde vrees en vestigt de nadruk op een aantal elementen die worden erkend in de bestreden beslissing en in de door verweerder gehanteerde informatie. Tevens wijst verzoekster op en citeert zij uit informatie van OSAR omtrent het brutale optreden en de mensenrechtenschendingen tegen personen die verdacht worden van het ondersteunen van de rebellen in Tsjetsjenië en hun familieleden. Voorts benadrukt zij dat de agenten van Kadyrov straffeloos en in overleg met de verschillende machtsfactoren handelen. Verzoekster stelt dat haar band met haar schoonbroer is aangetoond en niet wordt betwist. Ook haar verklaringen over diens verdwijning en overlijden worden bevestigd door de informatie van Cedoca. Volgens verzoekster had het CGVS op deze grond moeten beslissen dat er voor haar inderdaad een risico op vervolging, arrestatie en marteling bestaat bij een terugkeer naar Tsjetsjenië. Verzoekster geeft in deze een uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Volgens haar laten de door het CGVS aangehaalde elementen niet toe om het risico op een slechte behandeling te ontkrachten.

Over de motivering aangaande het uitreisverbod en haar reisdocumenten, voert verzoekster aan:

“Eerst en vooral moet er worden opgemerkt dat het CGVS ten onrechte de verklaringen van de verzoekster interpreteert. De verzoekster heeft niet specifiek melding gemaakt van een specifiek verbod om het land te verlaten, maar alleen mondelinge dreigementen van ORB-medewerkers dat zij problemen zou kunnen ondervinden als zij Tsjetsjenië zou verlaten.

(...)

De wederpartij onderneemt opnieuw een onjuiste lezing van de verklaringen van de verzoekster en begrijpt deze slecht. Mevrouw heeft in Grozny geen visum aangevraagd omdat daar precies alle visumaanvragen voor Europa geweigerd worden. Daar kan je enkel een visa om naar Dubai, Turkije of de Verenigde Arabische Emiraten te rijden. Daarenboven, vanwege de bedreigingen van de ORB, dacht mevrouw terecht dat ze minder achterdocht zou krijgen als ze zich rechtstreeks tot de Russische Federatie maar buiten Tsjetsjenië zou wenden, en dan meer kansen had om een visum te krijgen. Mevrouw M. (...) wou zo snel mogelijk het land verlaten. Ze had geen tijd om zelf naar Moskou te gaan om een visum aan te vragen, daarom ging ze naar Mineralye Vody (Minevode in het kort) in Rusland, niet ver van Tsjetsjenië.

De verzoekster legt verder uit dat ze aan het CGVS nooit heeft verteld dat het reisbureau van Minevode een filiaal in Grozny heeft, maar dat haar paspoort met het visum aan haar werd gemeld in Grozny door werknemers van het reisbureau. Dit is een dienst waarvoor ze heeft betaald omdat ze niet opnieuw naar Minevode hoefde te gaan.

De verklaringen van verzoekster zijn daarom niet verbazend of tegenstrijdig.

Ten slotte, legt het CGVS in het administratief dossier de informatie dat hij beschikt en die in strijd zou zijn met de verklaringen van de verzoekster niet neer, de verzoekster is aldus niet in staat om zich op dit punt behoorlijk en eerlijk te kunnen verdedigen. Het eenvoudigweg aangeven dat de verklaringen van de verzoekster in strijd zijn met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt zonder deze informatie te vermelden of ernaar te verwijzen in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier is onvoldoende om de verzoekster en Uw Raad de mogelijkheid te geven om na te gaan of het CGVS heeft voldaan aan de vereisten van artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet en de verklaringen van de verzoekster heeft beoordeeld in het licht van de beschikbare informatie over de situatie in haar land van herkomst.”

Over de vaststellingen inzake haar arrestatie, doet verzoekster gelden dat de verwachtingen van het CGVS in het juiste perspectief geplaatst moeten worden. Verzoekster wijst op hetgeen UNHCR stelt en op rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verder benadrukt zij dat een arrestatie een zeer traumatische gebeurtenis is. Zij wijst op informatie waaruit blijkt dat dergelijke gebeurtenissen een reële impact kunnen hebben op het geheugen van mensen die ze meemaken. *“Men kan aldus van een asielzoeker niet verwachten dat hij een traumatische ervaring op een precieze en zonder geen enig tegenstrijd verteld. Hetzelfde geldt hier voor de verzoekster, die bovendien momenteel lijdt aan post-traumatische stress-stoornis, die volgens de psycholoog een (aanzienlijke) impact heeft op haar geheugen en concentratie. In dergelijke omstandigheden is het onredelijk om van de verzoekster een gedetailleerde verhaal van haar arrestatie en vrij van enige incoherentie te verwachten. Bovendien had de verzoekster tijdens het tweede gehoor hoofdpijn. Ze legt uit dat ze zich niet herinnert waar haar vader was toen de autoriteiten aankwamen. Ze herinnert zich precies dat haar vader niet direct in de kamer was waar ze was toen de autoriteiten aankwamen en dat hij arriveerde op het moment dat de autoriteiten arriveerden. Maar ze kan zich niet herinneren waar precies hij vandaan kwam. Ze aarzelt tussen het feit dat haar vader van buiten is aangekomen, wat niet gewoonlijk was voor haar vader, of van een andere kamer eraan. De verzoekster slaagt erin om zowel de eerste scène als de tweede te visualiseren maar kan niet meer bepalen welke overeenkomt met de*

realiteit. In het licht van al deze omstandigheden is de vergissing van de verzoekster meer dan begrijpelijk, des te meer daar de autoriteiten steeds in haar aanwezigheid talrijke bezoeken hebben gebracht aan haar familie. Het is verder ook een fout in de details."

Met betrekking tot haar persoonlijke gedrag in Tsjetsjenië en in België, stelt verzoekster:

"Mevrouw M. (...) erkent een risico te hebben genomen dat achteraf gezien onevenredig lijkt. De verzoekster kan deze risico zelfs niet goed uitleggen. Toch vreesde ze echt dat ze opnieuw gearresteerd, ondervraagd en geslagen door de autoriteiten zou worden. Daarom heeft ze ook precies uit het land gevlucht. Maar de verzoekster kon haar baan niet onmiddellijk verlaten. Ze kon niet zo gemakkelijk aftreden: ze moest inderdaad geld blijven verdienen om haar vluchtreis te kunnen financieren, ze voelde zich ook verplicht haar vervangster op te leiden en wou dan ook impliciet niet de aandacht van de autoriteiten krijgen voordat ze het land daadwerkelijk met haar zoon zou verlaten hebben.

Asielzoekers blijven, ondanks de gebeurtenissen die zij hebben doorgemaakt, boven alle menselijke wezens en wanneer mensen geconfronteerd zijn met angst die slechte raadgever is, maken ze niet altijd de meest logische en verstandige keuze. Het is gemakkelijk daarna en van buitenaf gezien om mensen de schuld te geven van de waanzinnige keuzes die ze toen gemaakt hebben. Het is wel veel moeilijker om echt te weten wat wij zouden hebben gedaan in plaats van deze persoon.

Daarom is het duidelijk uit de Conventie van Genève en uit de interpretaties in de Procedurele Gids van de UNHCR dat in het kader van de behandeling van een asielaanvraag de realiteit van de vrees moet worden beoordeeld rekening houdend met de ervaren gebeurtenissen maar ook de gebeurtenissen die zich kunnen voordoen in geval van terugkeer en waarbij altijd rekening moet worden gehouden enerzijds met de persoonlijke omstandigheden en profiel van de asielzoekers en anderzijds met de beschikbare informatie over het land van herkomst. De verweerder lijkt zich hier opnieuw te beperken tot het ter discussie stellen van de vervolging dat de verzoekster heeft meegemaakt door zich te baseren op verschillende argumenten die losstaan van de werkelijke overweging van de profiel en ervaring van de verzoekster zonder daadwerkelijk te analyseren of echt vervolging zou kunnen ondergaan in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië.

Deze opmerking geldt voor de rest van de beslissing.

Wat de lattijdige karakter van de invoering van de asielaanvraag betreft, heeft de verzoekster redelijkerwijs uitgelegd dat zij in België een tijdje haar toevlucht had gezocht, waar zij familie heeft om zeker te zijn dat niemand haar zou vinden en zou zijn jongste zoon pijn deed. Ze hoopte echter dat het tijdelijk was en dat de tijd van het visum genoeg zou zijn om de dingen te herstellen. Ze leerde niettemin van haar vader dat de situatie helemaal niet afnam, tot enige tijd vóór het verstrijken van haar visum. Toen zij in België aankwam, was verzoekster niet op de hoogte van de mogelijkheden om asiel aan te vragen in België; zij vroeg er om nadat zij vernomen had dat de situatie niet veranderd was en dat een terugkeer echt onmogelijk was. Dit wijst niet op een gebrek aan de geloofwaardigheid van de vervolgingsvrees.

Wat het verblijf van S. (...), de zus van de verzoekster in Tsjetsjenië betreft, moet er worden opgemerkt dat een asielaanvraag persoonlijk worden behandeld. Aangezien de commentaar van de Advocaat van de verzoekster op het einde van het tweede gehoor moet er worden vastgesteld dat het feit dat de verzoekster zonder haar zus S. (...) is gevlucht geen afbreuk maakt aan het vrees voor vervolging van de verzoekster in geval van terugkeer.

Als de verzoekster last heeft van PTSS, is het gemakkelijk voorstelbaar dat S. (...) nog meer mentaal getroffen is vanwege de talrijke gebeurtenissen en intimidatie die zij heeft meegemaakt en die ze nog steeds meemaakt. S. (...) werd verder zeer vaak na de dood van haar man gedreigd te worden vermoord als ze zou proberen het land te vluchten. Daarom kan ze geen verstandige keuzes meer maken en zit ze nog steeds in Tsjetsjenië."

Verzoekster vraagt gelet op het voorgaande in hoofddorde om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om aan haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog informatie van OSAR bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere

substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat verzoekster niet betwist dat er afdoende rekening werd gehouden met haar procedurele noden, dat haar rechten in het kader van onderhavige procedure werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten (document 6), moet er op worden gewezen dat deze stukken verwijzen naar het feit dat u aan een Post-traumatische Stress-Stoornis (PTSS) lijdt, en dat u in het kader van deze aandoening geheugenproblemen ervaart. In deze stukken wordt niet geconcretiseerd van welke aard deze problemen zouden zijn, in welke mate uw cognitieve prestaties of geheugencapaciteiten gehinderd worden, noch op welke wijze de psychologe die dit attest opstelde tot deze conclusies kwam. Omdat deze attesten wel spreken van ernstige PTSS, angst en depressie, problemen om zich uit te drukken, zich te concentreren en geheugenproblemen, werd in de mate van het mogelijke rekening gehouden met deze stukken. Zo werd u tijdens een eerste persoonlijk onderhoud uitgebreid de tijd geboden om uw ervaringen uiteen te zetten waar u daar nood aan voelde (CGVS 1, p10, 11, 12, 13) en werd u de kans geboden om in een tweede persoonlijk onderhoud verdere uitleg te geven bij de door u verklaarde vervolgingsfeiten (CGVS 2).”

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt en voor wat de overige aangevoerde elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoekster vestigt in het onderhavige verzoekschrift uitgebreid de aandacht op een aantal elementen die door het CGVS niet worden betwist, met name haar familiale band met haar schoonbroer, diens voormalige activiteiten voor de rebellen en diens overlijden. Tevens tracht zij te laten uitschijnen dat deze elementen zouden volstaan om in haar hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekster kan in dit betoog echter niet worden gevolgd.

In de bestreden beslissing wordt in dit kader namelijk terecht gesteld:

“Op basis van uw verklaringen werd informatie ingewonnen bij de onderzoeksdienst Cedoca betreffende uw schoonbroer, M., R.A. (...). Uit dit onderzoek blijkt dat uw schoonbroer inderdaad in april 2009 verdween, dat hij sinds 22 juni 2009 federaal geseind werd en op 2 augustus 2015 gedood werd door de Ingoesjetische FSB. Er werd echter geen enkele informatie teruggevonden over de mogelijke moeilijkheden die familieleden van M., R.A. (...) zouden kennen omwille van zijn activiteiten bij de rebellenbeweging. Het CGVS erkent dat het feit dat uw schoonbroer in 2009 verdween en in augustus

2015 bij een actie van de Ingoesjetische FSB overleed, het risico op persoonlijke vervolging voor diens familieleden enigszins kan vergroten. Deze informatie kan echter onmogelijk volstaan om aan te tonen dat u persoonlijk vervolging vreest omwille van de wijze waarop uw schoonbroer in augustus 2015 om het leven kwam. Niet in het minst gelet op bovenvermelde vaststellingen.

(...)

Hoewel het CGVS uw bewering als zou uw schoonbroer in 2015 overleden zijn bij een anti-terreuroperatie niet in twijfel trekt, kan deze gebeurtenis op zich niet volstaan om in uw hoofde een persoonlijke vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense autoriteiten of door de Federale Russische overheid vast te stellen. Hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat familieleden van al dan niet vermeende strijders mogelijks het slachtoffer kunnen worden van onrechtmatige arrestaties of collectieve vergeldingsacties, is het aan u als verzoeker om geloofwaardig te maken dat u dergelijk risico loopt. Gelet op het hierboven vastgestelde ongeloofwaardige karakter van uw arrestatie, gelet op uw persoonlijk gedrag in de Tsjetsjeense deelrepubliek en in België, en gelet op de eerder indirecte familieband tussen u en uw schoonbroer, die bovendien al in de zomer van 2015 om het leven kwam, bleek u hiertoe niet in staat."

Uit de beschikbare landeninformatie, in het verzoekschrift aangereikt door verzoekster en opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, blijkt weliswaar dat (vooral naaste en mannelijke) familieleden van rebellen een verhoogd risico lopen om te worden gevisieerd of onderworpen aan bepaalde feiten doch hieruit kan niet worden afgeleid dat de loutere familiale band met een (voormalige) rebel zou volstaan om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. Daarenboven blijkt uit de stukken van het dossier dat het CGVS door Cedoca onderzoek liet doen naar (de familieleden van) verzoeksters schoonbroer en dat er in het kader van dit specifieke onderzoek geen informatie kon worden teruggevonden over familieleden van verzoeksters schoonbroer die omwille van diens verleden worden gevisieerd of vervolgd. Dat verzoeksters zus gehuwd was met een voormalig rebellenstrijder, kan op zich dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks derhalve *in concreto* aannemelijk te maken.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat de autoriteiten in verzoeksters land en regio van herkomst bijna een jaar na het overlijden van haar schoonbroer – en dit slechts in juli 2016, ondanks dat het de autoriteiten duidelijk om haar zus te doen zou zijn geweest en ondanks dat haar zus zich eenvoudigweg in Tsjetsjenië ophield – ook verzoekster plots ernstig zouden viseren.

Verder blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het kernelement in haar relaas, het ogenblik waarop zij zou zijn gearresteerd, meegenomen, ondervraagd en geslagen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent met recht gemotiveerd:

"Ten tweede legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw eigen arrestatie door Tsjetsjeense veiligheidsagenten.

Zo beschreef u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud gedetailleerd dat u eind juli 2016 alleen thuis was toen uw vader met de auto thuiskwam en tegelijkertijd agenten van de ORB aan uw huis stopten. U merkte bovendien op dat u het vreemd vond dat uw vader net op hetzelfde moment thuiskwam (CGVS 1, p16-17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, verklaarde u echter – eveneens op gedetailleerde wijze - dat uw vader thuis was toen u gearresteerd werd. Zo verklaarde u dat de poort op slot was, dat u dacht dat uw vader op zijn kamer lag en televisie keek, dat er vervolgens gebeld werd en u samen met uw vader naar de binnenplaats van het huis ging en dat jullie samen de poort openden (CGVS 2, p9, 11, 12). Het is uiterst vreemd dat u dergelijke gedetailleerde maar tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw eigen arrestatie, een feit dat nochtans aan de basis van uw persoonlijke vrees voor vervolging ligt. Het is namelijk deze arrestatie waarop u zelf beschuldigd werd van medewerking met de rebellen (CGVS 1, p17; CGVS 2, p9-11). Tijdens uw tweede onderhoud werd u met bovenvermelde tegenstrijdigheid geconfronteerd, waarop u slechts verwees naar uw onvermogen de feiten te herinneren en stelde dat u hoofdpijn had (CGVS 2, p12, 13). Uw loutere verwijzing naar uw geheugenproblemen, kan onmogelijk volstaan om bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen, niet in het minst gelet op uw herhaalde en erg gedetailleerde verklaringen over de handelingen van uw vader. U stelde namelijk tijdens uw eerste onderhoud dat uw vader als oude man geregeld weg wil uit het huis en dat u het vreemd vond dat uw vader net tegelijkertijd met de agenten van de ORB arriveerde (CGVS 1, p13, 17). Ook stelde u in uw tweede onderhoud dat uw vader op zijn kamer lag en televisie aan het kijken was, waarna u met hem samen de binnenplaats opstapte (CGVS 2, p11). Dergelijke gedetailleerde maar tegenstrijdige verklaringen doen bijgevolg ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw arrestatie en aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging.

(...)

Wat uw medische documenten betreft (document 6), moet worden opgemerkt dat deze weliswaar de informatie bevatten dat u aan een post-traumatisch stress zou leiden, alsook dat u moeilijkheden zou ervaren om zich uit te drukken, zich te concentreren en aan geheugenproblemen zou leiden. Deze documenten bevatten echter geen informatie over de ernst of oorzaak van deze aandoeningen, noch over de precieze manier waarop de behandelende psychiater tot deze vaststellingen gekomen is. Om die redenen kunnen uw medische documenten niet volstaan om de geloofwaardigheid van uw beweerde arrestatie en uw aangehaalde vrees voor vervolging te herstellen. Hier moet worden opgemerkt dat u, waar u tijdens uw persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen en naar uw geheugenproblemen verwees, namelijk waar het de aanwezigheid van uw vader betrof, net zeer gedetailleerde verklaringen had afgelegd (CGVS 1, p16-17; CGVS 2, p9-12; cf. supra)."

Verzoekster slaagt er niet in de voormelde motieven te ontkrachten. Met haar algemene betoog omtrent de (mogelijke) gevolgen van traumatische gebeurtenissen en met de verwijzing naar haar eerdere gezegden, neergelegde stukken en psychische problemen doet zij aan de voormelde, inzake deze gezegden, stukken en problemen gedane vaststellingen namelijk hoegenaamd geen afbreuk. Verzoeksters psychische problemen werden in de bestreden beslissing reeds terdege in rekening gebracht en de Raad treedt verweerder, mede gelet op hetgeen reeds hoger werd aangegeven, bij waar deze, gelet op de uiterst genuanceerde en gedetailleerde aard van verzoeksters verklaringen dienaangaande tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS, stelt dat de beweerde geheugenproblemen geen verklaring kunnen vormen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen omtrent de cruciale gebeurtenis in haar asielrelaas.

Verder dient te worden vastgesteld dat de houding van verzoekster na deze gebeurtenis totaal niet strookt met deze van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging koestert en die vreest om (opnieuw) te zullen worden gearresteerd en mishandeld door de autoriteiten. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Ten derde doet uw persoonlijk gedrag in de Tsjetsjeense deelrepubliek verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Zo vallen uw professionele activiteiten na uw arrestatie niet te rijmen met uw verklaarde vrees. U verklaarde dat u, nadat u door Tsjetsjeense veiligheidsstroepen werd gearresteerd, geslagen en beschuldigd werd van medewerking met de rebellen, uit angst voor een herhaling van deze arrestatie bij uw oom verbleef. Tegeijktijd verklaarde u dat u zich nog herhaaldelijk naar uw werk begaf (2e persoonlijk onderhoud, p12). U verklaarde dat u op 20 juli 2016 gearresteerd werd (DVZ vragenlijst, vraag 3.5 en 2e persoonlijk onderhoud, p9) maar uit uw eigen verklaringen en het door u neergelegde werkboekje blijkt dat u zelfs tot op 15 augustus 2016 werkzaam bleef in de supermarkt (2e persoonlijk onderhoud, p5; document 3). Toen u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u aanvankelijk dat het voor u niet mogelijk was om op korte termijn ontslag te nemen. Later verklaarde u dan weer dat u zich verplicht voelde om een collega op te leiden zodat deze u in uw functie zou kunnen vervangen (2e persoonlijk onderhoud, p5, 12). Het feit dat u na arrestatie, slagen en beschuldigingen door Tsjetsjeense ordediensten verkiest om nog een maand opleiding te beiden aan een collega in de supermarkt waar u werkte, valt moeilijk te verzoenen met het gedrag van een persoon die vervolging vreest."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Integendeel erkent zij dat haar gedrag niet kan worden gerijmd met haar beweerde vrees voor vervolging, geeft zij zelf aan dat zij een onevenredig risico nam en stelt zij dat zij voor haar gedrag eigenlijk geen goede verklaring heeft. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat niet enkel verzoeksters gedrag, doch eveneens het gegeven dat zij ondanks dit gestelde gedrag geen verdere problemen met de autoriteiten kende, erop duidt dat zij op het ogenblik waarop zij haar land verliet en de periode daarvoor, klaarblijkelijk niet in de negatieve aandacht van deze autoriteiten stond.

Dit blijkt eveneens duidelijk uit (verzoeksters verklaringen over) de wijze waarop zij haar land en regio van herkomst vervolgens heeft verlaten. Nog los van de vermeende verwarring omtrent het al dan niet officiële karakter van het uitreisverbod jegens haar en omtrent de plaats en de wijze waarop zij haar visum zou hebben bekomen, dient immers te worden vastgesteld dat verzoekster haar land en regio van herkomst heeft verlaten op legale wijze en met gebruik van haar eigen paspoort. Indien zij werkelijk in de negatieve aandacht stond van de autoriteiten in haar land en regio van herkomst, indien deze autoriteiten aan haar (minstens mondeling) te kennen gaven dat zij het land niet mocht verlaten en indien zij gewaarschuwd werd dat zij problemen zou kennen zo zij het land wel zou pogen te verlaten, is het geheel niet geloofwaardig dat verzoekster het risico zou nemen om haar land en regio openlijk, op legale wijze en met gebruik van haar eigen paspoort te verlaten. Zo de autoriteiten haar aldaar werkelijk viseerden, is evenmin geloofwaardig dat zij daarbij ongestoord haar gang kon gaan en dat zij haar land en regio van herkomst zonder enig probleem kon verlaten.

Ook verzoeksters houding na aankomst in Europa en België getuigt geenszins van een ernstige en oprechte nood aan internationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt in dit kader terecht gesteld:

“Ten vierde doet ook uw persoonlijk gedrag na uw aankomst in België afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging.

Zo diende u, slechts ruime tijd na uw aankomst in België een verzoek tot internationale bescherming in. Er moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat u reeds op 23 augustus 2016 in België aankwam maar dat u echter pas zo’n drie maanden later, op 23 november 2016, een verzoek om internationale bescherming indiende. Toen u gevraagd werd waarom u uw verzoek pas eind november 2016 indiende, verklaarde u dat u uw vader u vertelde dat u nog niet naar Tsjetsjenië mocht terugkeren en dat uw toeristisch visum nog lopende was (2e persoonlijke onderhoud, p12). Van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, en die een urgente nood heeft aan deze bescherming, kan echter verwacht worden dat zij haar verzoek tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient, los van het al dan niet verlopen van een toeristisch visum. Niet in het minst indien u werkelijk door de Tsjetsjeense ordediensten verdacht werd van samenwerking met rebellen en indien u werkelijk door hen gearresteerd en geslagen werd. Dit bleek niet het geval, hetgeen wijst op een gebrek aan urgentie in uw aanvraag voor internationale bescherming.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Vooreerst kan verzoekster, gelet op de aard van de aangevoerde feiten en vrees, niet ernstig worden genomen en doet zij zelfs afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze feiten en vrees waar zij beweert dat zij ervan zou zijn uitgegaan dat haar problemen op slechts enkele maanden tijd verdwenen konden zijn. Dat zij niet op de hoogte was van de mogelijkheid om asiel aan te vragen, kan gelet op het gegeven dat twee van haar zussen in België reeds eerder en met succes een asielaanvraag indienden, evenmin overtuigen. Redelijkerwijze kan bovendien worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, zich zou informeren over de beschermingsmogelijkheden en een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoeksters zus, de persoon om wie het de autoriteiten nochtans te doen zou zijn geweest wanneer zij verzoekster meenamen, nog steeds in Tsjetsjenië blijft te vertoeven. In deze wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Hier moet eveneens worden opgemerkt dat u zonder uw zus - nochtans de hoofd-vervolgde in uw relaas - naar het buitenland vertrok. Zo verklaarde dat uw zus S. (...) verdacht werd van medewerking van de rebellen nadat haar man overleed, dat uw zus S. (...) reeds lange tijd vervolging ervaarde door de Tsjetsjeense veiligheidsdiensten en dat u omwille van associatie met uw zus eveneens verdacht werd (1e persoonlijk onderhoud, p10-13, 17). U verklaarde echter dat uw zus nog steeds in Tsjetsjenië verblijft. Toen u gevraagd werd waarom u zonder uw zus naar het buitenland vertrokken was, verklaarde u slechts dat uw zus geen visum kon krijgen (1e persoonlijk onderhoud, p6; 2e persoonlijk onderhoud, p4). Dergelijke opmerking is echter weinig pertinent. Beschikken over een visum is namelijk niet noodzakelijk om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, dat ten gevolge gaat van de hoge nood veroorzaakt door een ernstige vrees voor vervolging. Indien uw zus werkelijk vervolgd wordt omwille van haar huwelijk met een reeds overleden rebellenstrijder, en zij hierom reeds verschillende malen werd gearresteerd, is het uiterst opmerkelijk dat u omwille van deze associatie met uw zus naar België reist, terwijl u uw zus S. (...) in Tsjetsjenië achterlaat. Dies te meer gezien u reeds sinds augustus 2016 uw land van herkomst verlaten heeft, en uw zus S. (...) luidens uw verklaringen van 31 januari 2018 en 21 maart 2018 (1e persoonlijk onderhoud, p6; 2e persoonlijk onderhoud, p3) nog steeds in Grozny, Tsjetsjenië, zou wonen.”

Met de bewering dat haar zus getraumatiseerd en in de war zou zijn, doet verzoekster aan de voormelde motieven geenszins afbreuk. Zij staft deze bewering niet. Hoe dan ook kan deze niet verklaren waarom het voor verzoekster wel nodig zou zijn geweest om haar land te ontvluchten en onmogelijk zou zijn om terug te keren terwijl het voornaamste slachtoffer en doelwit van de vervolging die zij stelt te vrezen tot op heden in Tsjetsjenië kan verblijven.

Verzoekster laat de bestreden beslissing tot slot volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Tot slot kan evenmin geloof gehecht worden aan de inspanningen die u en uw familie al dan niet leverden om jullie problemen aan te geven.

Zo verklaarde u dat uw zus S. (...), twee maanden na de verdwijning van haar man aangifte deed bij de politie. U verklaarde echter niet in het bezit te zijn van documenten over deze aangifte en u verklaarde bovendien dat u zich hierover niet bij uw zus geïnformeerd had (CGVS 2, p8, 9). Tot op heden legde u geen officiële documenten neer die te maken hebben met de verdwijning of de vervolging van de man van uw zus S. (...). Ook verklaarde u dat uw zus S. (...) geprobeerd had om haar vervolging na de verdwijning van haar man aan te klagen bij de mensenrechtenorganisatie Memorial. U verklaarde echter dat uw zus geen gehoor kreeg bij deze organisatie omdat haar man als rebellenstrijder werd beschouwd en dat Memorial haar familie hierom geen hulp kon bieden (CGVS 2, p8, 9). Ook dit is ongeloofwaardig. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de mensenrechtenorganisatie Memorial de collectieve bestraffing van familieleden van (al dan niet vermeende rebellen) actief onderzoek en aanklaagt. Zo publiceerde Memorial verschillende onderzoeken en rapporten over dit thema, onder andere in 2010, 2012 en 2015. Indien de man van uw zus werkelijk om het leven kwam, is het des te ongeloofwaardiger dat Memorial geen aandacht zou willen besteden aan de blijvende vervolging van de voormalige echtgenote van een vermeende rebel die reeds overleed. Meer nog, uit informatie die door de onderzoeksdienst Cedoca betreffende uw dossier werd ingewonnen en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de mensenrechtenorganisatie Memorial wel op de hoogte is van de onderzoekspogingen van een andere familie uit het dorp Gekhi, familieleden van een man die samen met uw schoonbroer in 2009 zou zijn verdwenen. Uw verklaringen als zou Memorial de zaak van uw zus geweigerd hebben omdat haar man als rebel werd bestempeld is, gelet op deze informatie dan ook pertinent ongeloofwaardig. Het feit dat uw verklaringen over Memorial volledig ingaan tegen de informatie die over deze Tsjetsjeense mensenrechtenorganisatie bekend is, en het feit dat u geen enkel bewijs neerlegt van de aangifte van de verdwijning van de man van uw zus S. (...), doet verder afbreuk aan uw reeds ongeloofwaardige relaas."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekster deze niet aanvecht, blijven zij onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat in hoofde van verzoekster het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin niet kan worden aangenomen.

De documenten die verzoekster benevens de reeds hoger besproken medische stukken neerlegde (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Verzoekster weerlegt noch betwist de bestreden beslissing waar gemotiveerd wordt:

"Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat u eveneens vermeldde dat uw zussen Z. (...) en K. (...) respectievelijk op 02.05.2005 en op 26.11.2009 de vluchtelingenstatus hebben verworven in België. U verklaarde echter niet op de hoogte te zijn van de specifieke redenen waarom uw zus K. (...) naar België kwam en verklaarde dat uw zus Z. (...) naar België kwam omwille van problemen die zij kende met haar echtgenoot (1^e persoonlijk onderhoud, p6,7). Gezien deze vaststellingen kan dan ook geen inhoudelijk verband worden gevonden tussen de motieven die uw zussen K. (...) en Z. (...) in het kader van hun verzoek om internationale bescherming aanhaalden. Bijgevolg kan dan ook in uw hoofde geen gelijksoortige asielbeslissing voor u worden verantwoord als voor uw zussen Zara en K. (...) is gebeurd." Gezien verzoekster het voorgaande niet betwist, na de erkenning van haar zussen als vluchteling in België nog jarenlang in haar land en regio van herkomst bleef en gedurende de loop van haar procedure geen melding maakte van enig aan de problemen van haar zussen gerelateerd feit, kan het gegeven dat haar zussen alhier in een ver verleden werden erkend als vluchteling in hoofde van verzoekster op zich niet leiden tot de toekenning van internationale bescherming.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de reeds hoger aangevoerde en besproken elementen, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder terecht gesteld:

"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999 , drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

Verzoekster onderneemt geen poging om deze motieven te weerleggen en betwist de hierin gedane analyse van de veiligheidssituatie in haar land en regio van herkomst niet. Evenmin brengt zij enige informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie aldaar zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Derhalve toont zij het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel in haar hoofde niet aan.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Derhalve moet de subsidiaire beschermingsstatus aan haar worden ontzegd.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT